

Sygn. akt II CSK 201/13

POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku K. W.

przy uczestnictwie J. X.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie ,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 października 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w P.
z dnia 13 września 2012 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 13 września 2012 r. Sąd Okręgowy w P. oddalił apelację wnioskodawcy K.W. od postanowienia Sądu Rejonowego T. z dnia 8 lutego 2012 r. w sprawie z udziałem J. X. o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie. Postanowieniem Sądu pierwszej instancji, potwierdzonym przez oddalenie apelacji oddalony został wniosek o zasiedzenie ze względu na niespełnienie przesłanki, jaką jest wymagany ustawą czas posiadania samoistnego, w sytuacji przerwy zasiedzenia, która nastąpiła 9 czerwca 2010 r., to znaczy przed terminem zasiedzenia i rozpoczęciem jego biegu od nowa.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie prawa materialnego, tj. art. 123 § 1 pkt 1 w związku z art. 175 k.c. przez błędną wykładnię tych przepisów i uznanie przerwania biegu zasiedzenia. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i uwzględnienie wniosku, ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z zasądzeniem kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie może zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi skarżący powołał się na art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., uznając potrzebę wykładni art. 123 § 1 pkt 1 k.c. odnośnie do przerwania biegu zasiedzenia poprzez wniosek o wszczęcie postępowania uwłaszczeniowego na podstawie ustawy z dnia 26 października 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych.

W końcowej części dwuzdaniowego wniosku skarżący wskazał jednak nie na wątpliwości interpretacyjne powołanego przepisu kodeksu cywilnego, lecz na występowanie istotnego zagadnienia prawnego, którego rozstrzygnięcie ma pozwolić na wyeliminowanie rozbieżności i wątpliwości w tym zakresie. Powinno się zatem przyjąć, że skarżący nie powołując podstawy prawnej odwołuje się do przyczyny, mogącej przemawiać za przyjęciem skargi w postaci art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Jednak skarżący

nie ujawnia, jakie rozbieżności ma na myśli i o jakie wątpliwości chodzi w zagadnieniu prawnym, gdyż treści tego zagadnienia również nie podaje. Nie wiadomo zatem, jaka jest istota wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, poza przekonaniem skarżącego, że Sąd drugiej instancji niewłaściwie rozstrzygnął sprawę, skoro nie było to zgodne ze stanowiskiem skarżącego. Należy wszakże zwrócić uwagę, że postępowanie kasacyjne nie stanowi trzeciej instancji sądowej przed Sądem Najwyższym, tylko ma charakter wyjątkowy, poddając kontroli prawomocne już orzeczenie sądowe.

Z orzeczeń przytoczonych w uzasadnieniu Sądu Okręgowego wynika, że wszczęcie postępowania na podstawie powołanej ustawy z 1971 r. przerywa bieg zasiedzenia w stosunku do posiadacza tej nieruchomości, który bierze udział w postępowaniu uwłaszczeniowym, a to zostało ustalone w stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy. Z nowszych orzeczeń taki punkt widzenia potwierdzają również postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2012 r., I CSK 474/11 oraz z dnia 31 stycznia 2013 r., II CSK 262/12. W bardzo oszczędnym uzasadnieniu, nie tylko wniosku o przyjęcie skargi, ale również podstaw prawnych skargi, pełnomocnik skarżącego nie podważył przeprowadził profesjonalnego wyводу, który by mógł w przekonujący sposób przekonać do racji, prezentowanych we wniosku. Ustalenia faktyczne w sprawie wiążą Sąd Najwyższy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), a zarzuty dotyczące ustaleń faktycznych i oceny dowodów nie mogą być podstawą skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Mając powyższe na uwadze należało uznać, że nie są spełnione przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. i na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.